

1 Ioan 2, 28-3,6

Ne reîntorcem la învățăturile generale ale Epistolei. După ce în secțiunea remarcabilă de la versetul 12 la versetul 27 au fost tratate grupele diferite ale copiilor lui Dumnezeu, începând cu versetul 28 apostolul se adresează iarăși tuturor copiilor Săi, așa cum a făcut în versetele anterioare. Apostolul reia prin aceasta tema propriu-zisă a scrisorii sale. Cuvântul, care se adresează aici tuturor, spune: »Și acum, copiilor, rămâneți în El.«

Credința în Persoana Sa conduce la faptul că se rămâne în El, și aceasta este adevărata premisă pentru o umblare creștină. Nu este suficient să se rămână în adevăr, în Cuvânt sau în învățătură. Este Persoana divină și vie a lui Hristos, care într-un anumit sens exercită o atracție magnetică asupra noastră; această atracție este cu atât mai tare cu cât El este atât Om cât și Dumnezeu. Unii Îl văd fie numai ca Om, și atunci despărțit de divinitatea Sa; sau invers, numai ca Dumnezeu, despărțit de umanitatea Sa; dar ambele sunt greșite. Există realmente numai o Persoană, care unește în Sine două naturi, și tocmai în aceasta constă taina nemărginită, care nu poate fi pătrunsă de om. El Însuși spune în privința aceasta: »Nimeni nu cunoaște (epiginoeskei) pe Fiul, în afară de Tatăl.« Să observăm, că aceasta nu se spune despre Tatăl, cu toate că Tatăl niciodată nu a devenit Om, așa cum a devenit Fiul. Fiul descoperă pe Tatăl, însă noi nu citim niciunde, că Tatăl revelează pe Fiul (vezi în privința aceasta Matei 11,27 și Luca 10,22). Ioan 17,3 ne învață dimpotrivă, că sunt progrese în cunoaștere. În Domnul Isus este inexplicabilul. În străduința de a pătrunde în acest inexplicabil există pericolul pentru duhul omului, care în toate domeniile este mândru și impertinent și în mod deosebit în lucrurile divine arată aroganță lipsită de respect. Tocmai în acest domeniu omul firesc nu are nici cea mai mică parte. El este lipsit de neprihănire și cunoștință, și îi lipsește chiar și dorința de a căuta pe Dumnezeu. De aceea el se împiedecă dintr-o rătăcire în alta. În 1 Corinteni 2,11 se spune: »Cine dintre oameni știe lucrurile omului, decât duhul omului, care este în el? Astfel și lucrurile lui Dumnezeu, nimeni nu le știe, decât numai Duhul lui Dumnezeu.« Nouă, celor care credem în Hristos, ni s-a dat Duhul Sfânt, ca să-L putem glorifica. Domnul Isus este adevărul, și anume Domnul în acest sens dublu – Dumnezeu și Om într-o Persoană. Dacă credem în El, atunci înțelepciunea noastră, fericirea noastră, puterea noastră pentru slujire și pentru adorare, și întreaga noastră siguranță constă în aceea, să »rămânem în El«.

Când Dumnezeu a constituit pe Israel ca popor, nu S-a revelat nici o persoană divină. Dumnezeu a dat porunci, care mărturisesc despre maiestatea Sa. Ele au fost însoțite de înștiințări ale puterii Sale față de poporul Său pământesc care insuflau frică, cea mai mare parte dintre ei fiind neîntorși la Dumnezeu. Legea era valabilă pentru fiecare israelit, dar în aceasta nu se afla nimic de natura revelării unei Persoane. Porunci drepte, rânduieli, indicații și ceremonii au fost date de Dumnezeu poporului în modul cel mai impresionant și mai semnificativ. Totul vorbește despre Numele Domnului Isus, despre pozițiile, pe care El le ocupă, și despre lucrarea Sa. Legea se baza pe autoritatea lui Dumnezeu, care Se învelea într-un întuneric adânc. Caracterul adevărului creștin, dimpotrivă, constă în aceea că Fiul lui Dumnezeu a plecat de la Tatăl și a venit jos la oameni. Noi cunoaștem lucrurile, pe care Dumnezeu ni le-a dăruit de bună voie în El, Cel care în același timp este Dumnezeu și Om. El putea să prezinte oamenilor în chip desăvârșit cum ar trebui omul să fie înaintea lui Dumnezeu. El a revelat în chip desăvârșit și comportarea lui Dumnezeu față de om și apoi, după înfăptuirea lucrării de mântuire, a trimis Duhul Sfânt aici jos. Nu este acesta un har nemărginit? Ce binecuvântare deosebit de prețioasă este legată cu Persoana Domnului Isus! Nu Legea a adus această binecuvântare, cu toate că El este împlinirea făgăduinței și Împlinitorul Însuși. El Însuși, Fiul, a fost Acela care S-a coborât, să devină Om, însă cu excepția, că în El nu era nici un păcat, așa cum ni se spune ceva mai târziu în această scrisoare. El nu numai că nu a făcut nici un păcat și nu a cunoscut nici un păcat (compară cu 1 Petru 2,22; 2 Corinteni 5,21), ci în El nu era nici un păcat. Natura Lui era sfântă și desăvârșit lipsită de păcat. Fără nici o îndoială, El a fost născut de fecioara Maria. Dar lipsa de păcat în El nu rezulta din aceasta, căci fecioara avea natura păcătoasă în ea, ca toți ceilalți oameni. Ea era o

credincioasă cu caracter curat și simplitate deosebită a inimii; dar și ea avea nevoie de Mântuitorul, și în propriul ei Fiul a găsit același Mântuitor ca și noi. Ea știa foarte bine că în felul în care Fiul ei a devenit carne, El se deosebea de toți ceilalți copii, căci întruchiparea Lui în om a avut loc prin puterea Duhului Sfânt. De aceea El era fără pată, ea însă nu era. Noi trebuie să rămânem cu hotărâre la adevăr. Dacă se îndrăznește să se adauge ceva la adevărul revelat, atunci prin superstiție va avea loc falsificarea adevărului, și poziția unică a lui Hristos va fi atribuită altuia. Dumnezeu va judeca o astfel de defăimare.

În legătură cu întruparea Domnului s-a petrecut o minune cu caracter uimitor; o altă minune a avut loc la moartea Lui și la învierea Lui. Nu există nimic mai uman decât să te naști și să mori, căci aceasta este condiția căreia îi este supus omul. Domnul a cunoscut această condiție, și cu toate acestea El a revelat în toate pe Dumnezeu. I-a plăcut să-Și dea viața pe cruce; nimeni nu ar fi putut să I-o ia, dacă El nu ar fi vrut să I se ia. El Însuși Și-a dat viața într-un fel în care nimeni n-a putut s-o facă. Dacă cineva dintre noi s-ar sinucide, aceasta ar fi un păcat mare. Dar la Domnul Isus a fost un har minunat și aceasta a servit la menținerea în vigoare a cerințelor sfinte ale lui Dumnezeu față de tot păcatul. Astfel Domnul stă în aceste două evenimente, în care El este cel mai aproape de om, însă ca Persoană divină este nespus de mult deasupra lui. Aici mintea omenească eșuează total. În aroganța și neștiința lui cu privire la Dumnezeu, omul nu vrea să recunoască că sunt taine, care sunt mai presus de capacitatea lui de înțelegere. În orice problemă el se bazează pe propriile aptitudini și se încrede mai bine în sine însuși decât în Dumnezeu; și dușmanul puternic îl întărește să facă așa. Însă Dumnezeu vrea să-l facă să se prostorne în țărână înaintea Lui ca păcătos și să privească numai la Domnul Isus; căci numai prin El credința obține toate binecuvântările, și chiar și credința însăși este darul lui Dumnezeu. Dar tocmai aceasta provocă mândria omului; să respingă harul lui Dumnezeu oferit în Hristos.

După ce apostolul a arătat cine și ce este această Persoană minunată, care a fost de la început și care unește pe Dumnezeu și Omul într-o Persoană, el spune: »rămâneți în El.«

Noi nu cunoaștem nici o altă persoană în care trebuie să rămânem, în afară de Hristos, care este Adevărul. Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, ca să ne dea puterea necesară pentru aceasta; subiectul revelat al credinței este însă Acela cu care noi ne-am început drumul credinței. De aceea se spune că »copilașii« au ungera din partea Celui Sfânt. Ei au venit nu numai la pocăință. A fi creștin înseamnă mult mai mult decât a fi făcut numai viu și să te fi întors la Dumnezeu. Așa a fost întors la Dumnezeu și credinciosul Vechiului Testament. Însă el nu a primit Duhul Sfânt; căci acest dar urmează abia după cunoașterea conștientă a mântuirii, și aceasta este o poziție tipic creștină. Hristos a primit Duhul Sfânt fără să fie nevoie de mântuire și de lucrarea de ispășire, căci El a fost singurul Sfânt al lui Dumnezeu, El a fost Cel neprihănit. Noi însă avem nevoie de mântuire, de iertarea păcatelor noastre. De aceea noi primim Duhul Sfânt după ce ne-am întors la Dumnezeu și am crezut Evanghelia, abia prin aceasta devenim creștini adevărați (compară cu Faptele Apostolilor 11,17). Darul Duhului, »ungerea din partea Celui Sfânt«, este adevăratul semn distinctiv pentru aceasta. Ea nu trebuie confundată cu aceea, că noi suntem născuți din Duhul. Așa le spune apostolul: voi (nu antihriștii) aveți marele dar de la Cel Sfânt; și deoarece Hristos este Acela de la care vine ungera, trebuie să »rămâneți în El«.

Exista ceva pentru israeliți în opoziție cu aceasta, care să rămână? Prin Lege lor nu li s-a revelat nici o persoană divină. Pe temelia Legii, mântuirea era ceva de viitor, spre care ei priveau (făcând excepție de efectul simbolic al rânduielilor). Ei nu au primit pe Hristos prin credință, ca să nu mai vorbim despre lucrarea Lui de ispășire. Venirea Domnului Isus a avut scopul să reveleze, celui ce crede în Fiul, pe Dumnezeu și pe Tatăl; revărsarea Duhului Sfânt a avut loc abia după ce Domnul a murit, a înviat și S-a înălțat la cer (ca să trimită Duhul Său din cer pe pământ). Așa ceva nu a fost nici măcar pentru oameni întorși la Dumnezeu, nici măcar religiile false în general nu au această pretenție. Să ne gândim la coranul lui Mahomed cu versurile și imaginațiile lui pompoase, care trezesc pofte și patimi; el nu conține nici o revelație a lui Dumnezeu, conține însă o revelație a unei plinătăți de minciuni. Tot așa este și cu străvechea „Veda”, așa cum hindușii numesc scrierile lor sfinte. Mult mai rău este la budiști: ei sunt atești,

cu toate că simpatizează cu politeiștii. Brahmanismul este politeist, însă budismul este un sistem ateu în forma lui panteistă și de aceea nu cunoaște nici un dumnezeu personal, care poate să se reveleze.

Însă caracterul creștinismului constă în aceea, că Dumnezeu S-a revelat în Fiul Său, și anume ca Om, care, plin de o dragoste sfântă, a umblat pe pământ și care însă a stat cu mult deasupra păcatului și minciunii care Îl înconjurau. Căci nu trebuie să fie numai o revelare prin cuvinte, ci și în faptă și adevăr. Toate faptele și toate cuvintele Lui au revelat pe Dumnezeu, Tatăl, toate minunile Lui L-au făcut cunoscut într-un fel care depășea cu mult tot ce a existat până atunci. Au existat semne și au lucrat puteri prin bărbați ca Moise, Ilie, Elisei și alții, dar acestea erau de altă natură. Aici avem Persoana unică a lui Isus Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni. Pe El L-au primit »copilașii«, și în El trebuiau să rămână. Numai atunci ei erau în siguranță și primeau binecuvântare; numai în El se găsea lumina și dragostea lui Dumnezeu, precum și cunoașterea și posedarea vieții veșnice, pe care Dumnezeu o dăruiește celor care cred. Toate acestea se găsesc în El și niciodată nu pot fi despărțite de El.

Nu demult s-a afirmat, că noi nu am avea viața veșnică în noi înșine. Astfel de creștini trebuie să ia seama, să nu treacă peste ceea ce spune Scriptura. Atâta timp cât se țin strâns de faptul că viața este în Fiul, ei au pe deplin dreptate, căci aceasta este o realitate prețioasă. Mulțumim lui Dumnezeu că este așa, căci prin aceasta viața rămâne păstrată în siguranță, nepătată și neschimbată. În El ea îi este dată fiecărui care crede, ca viață nouă a sa. Dacă am avea-o despărțiți de El, atunci am pierde-o repede sau o vom delapida, așa cum facem cu toate celelalte privilegii primite de la Dumnezeu. Însă este de asemenea adevărat, că noi avem viața și o avem în El, și ultimul adevăr mărește valoarea primului adevăr. El este viața noastră.

Să mergem mai departe: »Și acum copiilor« (se adresează la întreaga familie a copiilor lui Dumnezeu), »rămâneți în El, ca, dacă se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine înaintea Lui la venirea Sa.« Această frază trebuie s-o citim atenți, căci deseori ea nu este corect înțeleasă. În general se gândește, că noi sau alți creștini suntem socotiți ca fiind aceia care nu trebuie să devină rușinați. Însă apostolul spune foarte clar: rămâneți »voi« în El, pentru ca »noi« să nu fim dați de rușine! »Noi« sunt slujitorii Domnului, și prin »voi« se înțelege aceia care erau rodul lucrării lor. Pentru adevăr ar fi o dezonorare mare și pentru lucrători ar fi foarte dureros când cineva, care se pare că a primit adevărul, renunță iarăși la el. Însă aceasta nu schimbă nimic din faptul, că apostolul, dacă el personal a lucrat la ei, a fost totuși un lucrător binecuvântat, sfânt și credincios. Este însă foarte rușinos pentru un lucrător al Domnului, când aceia, pe care el a crezut că i-a introdus în adevăr, se depărtează iarăși de adevăr. De aceea cuvintele apostolului sunt un apel la dragostea lor pentru el.

Trebuie să ne amintim, că abaterea de la adevăr făcea progrese deja în timpul acela. Iuda Iscarioteanul a fost primul, dar cu mult înainte de trădarea lui Iuda, mulți dintre ucenicii Domnului s-au întors înapoi și nu mai umblau împreună cu El, atunci când El a vorbit despre faptul că întruparea Lui și moartea Lui sunt hrana indispensabilă pentru credință. Și dintre căpeteniile iudeilor au crezut mulți în El, dar din pricina fariseilor nu s-au declarat de partea Lui, deoarece ei au iubit mai mult onoarea din partea oamenilor decât onoarea din partea lui Dumnezeu. Prieteni preaiubiți, păziți-vă de o astfel de atitudine! Mărturisiți-L, dacă sunteți credincioși! Mărturisiți-L, dacă prin credința în El posedăți viața veșnică! Și nu numai să-L mărturisiți, ci și rămâneți în El, oricât de mare ar fi prigoana. Apostolul vorbește aici deosebit de gingaș: »... ca, dacă se va arăta El, ... să nu fim dați de rușine înaintea Lui la venirea Sa.« Nu va fi în acele zile sărăcia lor o rușine, și pentru noi și o lipsă de onoare?

Însă acest verset conține mai multă învățătură. În el se folosesc două expresii, care nu spun exact același lucru. Prima este: »dacă se va arăta El«, cealaltă: »la venirea Sa«. Expresia »venirea Sa« înseamnă în acest context nu numai, așa cum este în multe alte locuri (de exemplu Ioan 14,3; 1 Corinteni 11,26, unde stă „a veni” [în greacă: erchomai]), exclusiv acțiunea venirii Sale, ci și faptul sau starea prezenței Sale (în greacă: parousia), este prezența Sa, atunci când va fi venit. Să luăm de exemplu învierea sfinților care vor fi omorâți la începutul și pe parcursul

perioadei pe care o descrie Apocalipsa. Aceste două categorii de sfinți, care vor învia după ce Domnul va fi apărut ca Judecător (Apocalipsa 22,4), constituie o parte a acelor care vor fi ai lui Hristos la venirea Sa. »Venirea Sa« înseamnă și în acest loc realitatea prezenței Sale (în opoziție cu absența Sa), și nu actul coborârii Sale. Trebuie însă se țină seama de o diferență. Cuvântul „prezență” sau „venire” în sensul amintit poate să se refere la venirea Sa atât pentru poporul Său pământesc, cât și pentru poporul Său ceresc. Partea pământească este arătată de exemplu în epistola lui Iacov, unde în capitolul 5,8 se spune: »Venirea Domnului s-a apropiat«, sau în cuvintele Domnului: »Așa va fi și venirea Fiului Omului« (Matei 24). Legătura venirii Sale cu »Fiul Omului« în evanghelia după Matei, Marcu și Luca arată clar venirea Sa pe acest pământ. Aceasta o exprimă și Iacov în epistola sa, când spune în continuare: »Judecătorul stă înaintea ușii.« Când Domnul este prezentat în felul acesta, venirea Lui stă întotdeauna în legătură cu Ziua Sa sau cu arătarea Sa. Venirea Sa sau prezența Sa pe pământ va avea atunci ca urmare, că El va fi »revelat« aici pe pământ.

Însă cuvântul „venire” include și actul venirii Sale în sine, ca să ne introducă în Casa Tatălui la Sine, înainte ca El să fie revelat. Cu alte cuvinte, când expresia parousia, „venire”, nu este legată cu o adăugare care exprimă descoperirea Sa, atunci ea înseamnă că Domnul prin venirea Sa va lua la Sine pe ai Săi, potrivit cu 1 Tesaloniceni 4 și 2 Tesaloniceni 2,1. Fără o precizare mai exactă acest cuvânt este folosit să exprime prezența Sa în har, și ea este cu adevărat legată cu harul suveran. Dar dacă este vorba de responsabilitatea noastră, atunci totdeauna este vorba de arătarea Lui, sau descoperirea Lui, și nu numai de venirea Lui. Și aceasta este tema din versetul 28, în care sunt numite ambele noțiuni; căci arătarea Sa are ca premisă prezența Sa, în timp ce venirea Sa sau prezența Sa nu înseamnă arătarea (sau descoperirea) Sa.

Mai trebuie să se țină seama de ceva. În propoziția »dacă se va arăta El« nu este aspectul temporal, ci condițional (în greacă: *ean*; în cazul că, dacă). Aceasta ar putea să pară ciudat pentru acela care obișnuiește să nu citească Sfânta Scriptură așa cum a inspirat-o Dumnezeu. Însă noi putem fi siguri, că Dumnezeu se exprimă întotdeauna foarte exact și că El a purtat de grijă ca Cuvântul Său să fie de înțeles pentru noi. „Dacă” se referă aici nu la momentul, ci la faptul arătării Lui, independent de timpul când va avea loc această arătare. Că ea va avea loc în viitor, nu este nici o îndoială. Deci dacă este foarte sigur, că El se va arăta, atunci sfinții să rămână în El și să nu se îndepărteze, pentru ca »noi« (adică, lucrătorii în lucrarea Domnului) să aibă îndrăzneală și să nu fie rușinați înaintea Lui la venirea Sa. Apostolul exprimă ce simte el în dragostea sa pentru aceia care poartă Numele Domnului Isus. L-ar fi îndurerat foarte mult, dacă vreunul din ei s-ar fi abătut de la adevăr. Însă oricât de mare era dragostea sa pentru copiii lui în credință, el iubea Numele lui Hristos mai mult decât pe sfinți, și această dragoste îl constrângea să se străduiască ca niciunul să nu devină un prilej de rușinare a sa în ziua aceea binecuvântată.

»Dacă știți că El este drept, să recunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.« Această practicare izvorăște, ca și ascultarea, din viața nouă. Deoarece El este drept, oricine care practică dreptatea este născut din El, adică, practicarea dreptății este în legătură cu viața nouă. Ajungem aici la studiul dreptății (neprihănirii) practice, care se extinde și în versetele care urmează. În privința aceasta trebuie să atragem atenția cu privire la o mică excepție. Acum nu este vorba de dragoste, și nici de ascultarea ca atare; ambele au fost deja tratate în capitolul 2 de la versetul 3 la versetul 6 și de la versetul 7 la versetul 11. În ultima parte a capitolului trei, vom regăsi iarăși dragostea după expunerile cu privire la dreptate. Aceasta se aseamănă cu capitolul doi, unde după ascultare urmează dragostea. Dragostea este astfel o verigă între ascultare și dreptate, căci cu adevărat ea este legătura desăvârșirii, așa cum citim în Coloseni 3,14.

Ar fi interesant să cercetăm în ce constă diferența între ascultarea noastră și dreptatea (neprihănirea) noastră. Dar nu este răspunsul pe deplin clar? Cu toate că dreptatea este permanent marcată de ascultare, ea este nu numai expresia supunerii față de autoritatea lui Dumnezeu, ci și a concordanței relației noastre cu El. În aceasta constă evident definiția naturii ei propriu-zise. Chiar și atunci când noi ne preocupăm cu dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu, putem să folosim această definiție: ea constă în concordanța cu relațiile Sale. Același lucru este

valabil atât pentru dreptatea lui Hristos cât și pentru dreptatea noastră, oricât de mare ar fi diferența între cele două. În primul caz privim desăvârșirea concordanței dintre Hristos și relațiile Sale; în cazul nostru trebuie să deplângem eșecul nostru în prezentarea relațiilor noastre cu Hristos.

Nu ar trebui acestea să dea de gândit fiecăruia din noi? Însă harul lui Dumnezeu în Hristos nu ne oferă nici cea mai mică ocazie să descurajăm; scopul principal al acestui verset este să consolideze pe sfinții în Hristos. De aceea nici nu este amintit, ce ar putea să dea naștere la întrebări sau îndoieli din partea lor; căci așa este felul de a proceda al înșelătorilor – mai mult chiar decât al celorlați necredincioși -, ca să creeze porțițe de intrare a înșelătorilor lor, ca să ducă în rătăcire pe credincioșii simpli, care se bucură de adevărul lui Dumnezeu. Este una din dorințele principale ale acestei scrisori, să înarmeze chiar și pe cei mai tineri în credință împotriva atacurilor rele și periculoase ale acestor oameni. Una din metodele lor consta în a insufla îndoială credincioșilor fără experiență; dacă ei posedau cu adevărat întreg adevărul. Antihriști afirmă, că există adevăruri mult mai multe și mai înalte decât cele cunoscute până atunci. Această „lumină nouă”, pe care ei o posedau, ar fi cucerirea mare, și la aceia, care nu o aveau, se puneă întrebarea, dacă ei sunt cu adevărat creștini. În opoziție cu aceasta, apostolul voia să dea acestor credincioși tineri certitudinea, că ei au fost unși cu Duhul Sfânt și ei trebuiau să rămână în ceea ce au auzit de la început. Oricât ar fi fost de tineri, ei aveau obligația să condamne și să respingă cu ajutorul adevărului de mult cunoscut orice chemare arogantă la o „nouă iluminare”. Pentru fiecare sfânt trebuie să fie un semn de alarmă, când se vorbește despre „lumină nouă”. În mod deosebit cei tineri trebuie să fie foarte vigilenți, deoarece ei sunt ușor crezători atunci când li se prezintă lucruri mari și înalte, pe care ceilalți nu le au. Dacă după aceea se va constata că totul a fost numai minciună, ce-i de făcut atunci? Totdeauna la noile învățături să ne așteptăm că ele sunt minciuni ale dușmanului, căci Dumnezeu nu are să ne spună nimic nou despre Fiul Său. El ne-a făcut deja totul cunoscut, și »copiii« au primit adevărul, așa cum este el în Fiul Său și cum era de la început. El este Adevărul; de aceea adevărul este prezent pe deplin în El. De aceea orice vorbire despre adevăruri noi este o înșelăciune a lui satan. Unii dintre noi au trăit cum lucrează duhul rătăcirii, căci în zilele noastre este la lucru mai mult decât oricând. Nu trebuie să mergem departe, ca să ne lovim de învățături greșite.

În versetul 29 apostolul pune deci accent mare, pe faptul că dreptatea (neprihănirea) practică este de cea mai mare importanță, deoarece ea se bazează pe relațiile noastre de filiațiune. Nu este și pentru noi o lecție importantă? În general creștinii de astăzi sunt foarte indiferenți în această privință. Ei nu prețuiesc suficient noile relații, în care ne-a așezat harul. Nimeni altul decât Domnul Isus ne-a creat aceste privilegii noi. Lui și Tatălui se datorează acest cel mai înalt drept la aceste relații, și Duhul Sfânt locuiește în noi ca putere divină, prin care noi putem practica această relație cu Dumnezeu. Găsim la sfârșitul capitolului 3, că această temă referitoare la Duhul Sfânt este reluată și este tratată în capitolul următor. În aceasta recunoaștem caracterul strict sistematic al acestei scrisori. Comunicările ei sunt într-adevăr îmbrăcate în cuvinte simple, conțin însă gânduri și simțăminte foarte profunde, care corespund harului și adevărului lui Dumnezeu.

Unii își vor aduce aminte de timpul când între noi a fost condamnat tot ce se numește „sistem”. Această reacție a fost declanșată de inovațiile uluitoare din denominațiuni, care se aflau în opoziție cu libertatea sfântă a Duhului, care potrivit Scripturii ar trebui să existe în Adunare. A dat naștere la unele pripeli în discuțiile cu „sistemul” tău, deoarece se credea, că singurul lucru corect este să nu recunoști nici un sistem. La ce s-a ajuns este însă regretabil pentru cei implicați. Adevărata întrebare este: În ce constă sistemul lui Dumnezeu? Sistemul oamenilor este absolut fals. Dar departe de noi, să respingem sistemul lui Dumnezeu, indiferent în ce constă el; căci El are totdeauna sistemul Său propriu, pe care omul firească niciodată nu-l înțelege. Numai Cuvântul Său poate să ni-l prezinte și Duhul Său ne poate face capabili să-l transpunem în faptă. Pentru aceasta trebuie să simțim, că numai harul Său și acțiunea plină de putere a Duhului Său ne-a dat prin Sfânta Scriptură capacitatea să găsim ieșirea din labirintul rătăcirilor vechi și noi și să

mergem pe calea Sa în afara tradițiilor și rătăcirilor omenești. Calea divină pare acelorora care au fost încurcați în aceste rătăcirii a fi o cale aspră, nesigură, strâmtă, fariseică și multe altele. Dimpotrivă ea oferă în realitate o largire a inimii, o libertate și o franchețe, precum și o smerenie înaintea lui Dumnezeu, dacă în lumina sistemului lui Dumnezeu judecăm sincer sistemul omenesc; căci sistemul Său este revelat în Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare carte și fiecare capitol al Scripturii este așezat minunat de sistematic. Și această scrisoare a lui Ioan poartă această caracteristică, care este cu atât mai importantă cu cât nu apare la suprafață, ci este împletită adânc în text. Aceasta o găsim mereu în Biblie, și totdeauna la baza ei este o anumită intenție. Aici aceasta constă în aceea, că vrea să ne introducă în mod deosebit de insistent în înălțimile și adâncimile adevărului referitor la viața lui Hristos, așa cum cu greu se găsește în alte locuri ale Noului Testament.

»Dacă știți că El este drept, să recunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.« Umblarea practică în dreptate (neprihănire) lasă să se recunoască clar izvorul vieții noi. S-ar putea întreba, la cine se referă »El« din prima propoziție. Probabil că mulți credincioși se gândesc la Hristos, și în privința aceasta ar avea dreptate deplină. Nu sunt puțini aceia care au răspuns la această întrebare spunând că Dumnezeu este aici Acela care este numit »drept«, căci „a fi născut” din „El” se referă în acest context desigur la Dumnezeu. Această justificare are o greutate indiscutabil mai mare, căci nimeni nu poate să tăgăduiască, că Dumnezeu este drept. Însă prin aceasta s-ar trece cu vederea particularitatea foarte evidentă a acestei scrisori, și anume, că niciodată nu se poate spune cu absolută certitudine, dacă într-un anumit loc se referă la Dumnezeu sau la Hristos. Motivul în privința aceasta este foarte prețios, căci Hristos este în același timp Dumnezeu. În acest caz Tatăl nu este nicidecum exclus, căci natura divină este tot așa de specifică Fiului cum este și Tatălui, ceea ce nici un credincios nu o va tăgădui. Ioan, care mai mult decât ceilalți apostoli s-a preocupat cu Cuvântul lui Dumnezeu și și-a găsit plăcerea în el, se mișcă permanent – cu respect spus – pe cercul demn de adorare, care conduce de la Hristos la Dumnezeu, de la Dumnezeu la Hristos și iarăși înapoi la Dumnezeu, atunci când în această scrisoare vorbește despre »El« și »Lui«. Aceasta se arată deja în prima parte a capitolului doi. Aici, la sfârșitul capitolului, vedem același lucru, și se continuă la începutul capitolului trei până la sfârșitul scrisorii, unde cu privire la Hristos apostolul spune fără ezitare: »El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.« Unui învățat nenăscut din nou i se va părea aceasta de neînțeles. Însă aceia care știu, că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și împreună cu Tatăl este Dumnezeu, văd în aceasta o frumusețe a adevărului. Pe această bază Domnul se referă în Ioan 5,23 la lucrarea Tatălui și adaugă: »Pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul cum onorează pe Tatăl.« Deoarece Dumnezeirea caracterizează ambele persoane, este imposibil să se poată stabili cu absolută certitudine, dacă este vorba de Tatăl sau de Fiul, și deoarece ambele persoane ale Dumnezeirii lucrează prin dragoste, apostolul schimbă intenționat și totodată pe neobservat de la o persoană la alta. »Dacă știți că El este drept, să recunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.« Dacă am crede că »El« de la începutul frazei este valabil pentru Hristos, am putea tot așa de justificat să spunem, că »El« de la sfârșitul frazei se referă la Dumnezeu.

Scriitorul inspirat trebuie să fi avut un motiv divin pentru a folosi un astfel de stil neobișnuit de scriere. Deoarece această nedeterminare în denumirea Dumnezeirii nu apare numai ocazional, ci se întâlnește pe tot parcursul scrisorii, lasă să se recunoască o intenție deosebită. Scriitorul nu arată nici un fel de ezitare în folosirea ei. Noi știm, că orice scriitor scrupulos este deosebit de grijuliu, ca la temele obișnuite să evite ceva de felul acesta. Un literat sau învățat este mândru să respecte anumite reguli, care fac stilul lui așa de evident, că și un neinițiat poate să diferențieze folosirea dublă a unui „El” într-o frază. Cu siguranță apostolul a fost departe de orice osteneală zadarnică, ca prin cuvinte cu sens neclar să trezească impresia că scrie cu înțeles deosebit de adânc. Nu se poate pune la îndoială, că motivul pentru stilul lui de scriere constă în taina Dumnezeirii, la care Tatăl și Fiul sunt părtași în aceeași măsură. Unde este înțeleptul, unde este cărturarul, unde este vorbărețul veacului acestuia, când este vorba de un astfel de adevăr? Tocmai din cauză că Singurul Fiu era Dumnezeu Însuși, Ioan nu a vrut să-l pună pe aceeași

treaptă cu omul. Cu toate că în harul nemărginit El a devenit om, Ioan nu a vrut să ofere o prezentare limitată, omenească, ușor de priceput, despre El. Prin această contopire și schimbare a înțelesului pronumelui personal ne lasă să vedem, că el dorește să ne prezinte pe Dumnezeu și Hristos în așa fel uniți, că ei sunt ne despărțit prin felul de exprimare omenească. Cum poate el să facă o astfel de afirmație în versetul 29: »... să recunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El«? Deoarece sfinții sunt născuți din Dumnezeu și posedă viața lui Hristos. Acest adevăr stă și la baza întregii scrisori. Pe baza faptului că Hristos ne-a dat viața Sa, rezultă că »Hristos este viața noastră«. Un semn caracteristic deosebit al vieții lui Hristos este neprihănirea Lui desăvârșită, fără nici o pată, pe care El a revelat-o în toată umblarea Sa. Și este viața Sa, care acum a devenit și viața noastră, cu care ne putem lăuda. Este viață divină, deoarece prin harul nemărginit vine de la Dumnezeu, care ne-a dăruit viața cea mai bună, cea mai înaltă, cea mai valoroasă și cea mai desăvârșită, care a existat vreodată. Ea era din veșnicie în Fiul, care ne-a dat-o acum. Prin practicarea neprihănirii (corespunzător realității că El este neprihănit) noi trebuie să mărturisim că izvorul vieții noastre este în El.

Cât de trist este, că există creștini, care se îndoiesc de acest fapt! Aceasta înseamnă realmente, să pui la îndoială creștinismul, deoarece prin comportarea practică, așa cum am explicat mai înainte, s-a dovedit a fi așa. Este inutil să vrei să aduci scuze unei astfel de îndoieli. Rătăcirea este prea clară și prea fundamentală, ca să poată fi explicată prin neclaritatea în exprimare a textului biblic sau prin părerea că aici este vorba de un alt aspect, greșit înțeles, al adevărului. Această rătăcire este așa de gravă și de periculoasă, că ea trebuie respinsă și trebuie încercat să se elibereze fiecare care a căzut în această cursă nimicitoare. Aici se arată clar, că o umblare în dreptate se trage din părtășia morală cu Hristos. Toți care umblă în dreptate, pot fi socotiți că sunt născuți din Dumnezeu, deoarece El este drept. Fiecare trebuie să recunoască, că în acest verset nu este vorba de justificare, ci de dreptatea (neprihănirea) practică. Că noi pe baza crucii lui Hristos, unde Dumnezeu L-a făcut pe El păcat pentru noi, prin credință devenim neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, este absolut adevărat, însă aceasta este poziția noastră prin har! Textul nostru vorbește despre umblarea care urmează după această justificare. Apostolul accentuează faptul deosebit de important, că dreptatea practică înseamnă a fi una cu Hristos, și este indisolubil legată de a fi născut din Dumnezeu.

Realitatea și caracterul relațiilor noi cu Dumnezeu ne sunt prezentate aici. Noi suntem născuți din Dumnezeu, și suntem copiii Săi. Se poate imagina o cătuși de mică nedreptate în Dumnezeu sau în Hristos? Noi putem să inversăm constatarea, că oricine practică dreptatea este născut din Dumnezeu, și putem spune, că oricine este născut din Dumnezeu practică și dreptatea. Este deci vorba de a practica, și nu numai de a spune sau a mărturisi. Aici nu se ține seama de poziția noastră, ci de ceea ce harul dă naște prin natura nouă în umblarea noastră, și prin aceasta arată izvorul acestei vieți noi. Ce poate să lucreze mai mult la conștiință, decât viața nouă dăruită de Dumnezeu? Dacă aceste cuvinte au fost scrise, ca să întărească credința, atunci ele trebuie să lucreze puternic și la conștiință; căci dreptatea înseamnă să fi în concordanță cu o relație care nu permite nici o simpatizare cu păcatul.

Versetul următor (capitolul 3,1) arată că noi avem nevoie de har în toată plinătatea lui. Cu cât conștiința trebuie să fie mai clară și mai liberă, cu atât mai mult avem nevoie de pacea pe care ne-o oferă harul desăvârșit. Acest gând pare să rămână aici total nebăgat în seamă, și anume, pentru a scoate în evidență noile noastre relații de filiațiune, caracterizate de dragostea Tatălui. Această relație nouă nu este scoasă aici în evidență numai ca premisă necesară pentru umblarea noastră; ea este prezentată și ca bază a bucuriei noastre față de dragostea Tatălui, care întrece orice pricepere, și rezultatele ei minunate. Când dacă de aceea pare o trecere bruscă de la o temă la alta, pe care o găsim mereu în scrierile lui Ioan, recunoaștem totuși în ea înțelepciunea divină, care ne face cunoscut exact ceea ce noi avem zilnic nevoie. »Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl!« Nu numai mărimea, ci și felul acestei dragoste este minunat. Ea se arată în aceea, că Tatăl ne-a dat această dragoste nelimitată, »ca noi să ne numim copii ai lui Dumnezeu«. »Copii« este aici expresia corectă, nu »fii«. Ioan folosește în mod normal cuvântul »fiu« numai cu privire

la Hristos, deoarece el este cuprins de gelozie pentru onoarea Fiului. Apoi, grija pentru adevărul revelat, încredințată lui de Dumnezeu, îl călăuzește să vorbească mai puțin despre filiațiunea noastră și mai mult despre faptul că noi suntem copii ai lui Dumnezeu. În afară de aceasta relația de copil în familie exprimă mult mai mare intimitate decât poziția de fiu. Noi posedăm înfierea, dar ca copii legătura familiară cea mai intimă ne leagă cu Tatăl. Ambele privilegii le posedăm prin Fiul Său. Așa de minunată este dragostea, care ne-a fost dată, că noi ne putem numi copii ai lui Dumnezeu.

»De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El.« Ce onoare este pentru noi, să avem aceeași soartă ca și Hristos, să nu fim cunoscuți de lume! Poziția noastră și natura noastră nouă în Hristos, precum și relația noastră strânsă cu Dumnezeu sunt de neînțeles pentru lume.

Probabil că este necesar să amintim, că unele din cele mai vechi manuscrise cunoscute, înapoia frazei »... ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu« au concordant adăugarea: »și suntem!« Această propoziție scurtă nu apare în versiunea engleză „Authorized Version” (și tot așa de puțin și în unele traduceri germane). Eu nu sunt însă în stare să mă exprim cu hotărâre despre acest punct special. Vreau să mai remarc, că aceste manuscrise vechi conțin uneori ceva comun, care cu siguranță este greșit. În această frază însă este o particularitate: »... ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Și suntem!« Această ultimă constatare este fără îndoială adevărată și se exprimă cu un deosebit accent la începutul versetului doi. Uneori sunt interpretările manuscriselor vechi, acolo unde sunt diferite de alte manuscrise, evident greșite; dar această adăugare este adevărată. Se pune însă întrebarea, dacă a fost preluată din versetul următor și a fost adăugată aici, și în acest caz trebuie privită ca o completare omenească (pe baza altor manuscrise descoperite, în general se acceptă astăzi că expresia »Și suntem!« aparține textului original – adnotarea editorului).

Tema de față este de o importanță așa de mare, că o remarcă suplimentară este justificată. Versiunea latină Vulgata, care cu toate că este numai o traducere, recunoscută de biserica romano-catolică ca Sfânta Scriptură competentă, greșește în acest loc. Ea redă într-adevăr această frază ca și scrierile vechi grecești cu caractere unciale, dar este eronată acolo unde acestea sunt în concordanță cu adevărul. Vulgata scrie în acest caz – călăuzită de expunerea de idei naturală, firească – „... ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu și așa ar trebui să fim.” Deci textul ei latin nu spune »Și suntem!«, ci „trebuie să fim” sau „să vrem să fim”. Aceasta nu corespunde adevărului. Prin aceasta se neagă faptul, că noi suntem deja acum copii ai lui Dumnezeu, și încearcă să prezinte aceasta ca un lucru viitor, probabil cu gândul, că ar depinde de umblarea noastră bună. Astfel de idei nu sunt compatibile cu cuvintele următoare ale apostolului și nu pot rămâne în picioare, deoarece nu sunt adevărate. Însă adăugarea »Și suntem!« este fără îndoială adevărată în sine. Dacă ea face parte din textul inspirat, rămâne o întrebare deschisă. Însă aceeași constatare stă la începutul versetului următor.

»Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.« Prin aceasta credincioșii obțin o asigurare importantă, pe care ei trebuie s-o cunoască. Această comunicare depășește propoziția îndoielnică amintită mai înainte, căci »acum« este deosebit de important. Noi nu suntem numai copii ai lui Dumnezeu, noi suntem deja »acum« copii ai lui Dumnezeu. Acest cuvânt merită toată atenția noastră, ca și fraza anterioară. »De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El.« În ce mod remarcabil se exprimă aici unitatea noastră cu Domnul! Lumea nu a înțeles nici pe Hristos și nici pe ai Săi. Niciodată omul nu-L poate înțelege cu adevărat, chiar dacă el afirmă probabil că Îl cunoaște. Numai Tatăl Îl cunoaște în chip desăvârșit. Însă lumea a aflat suficient din gura Lui și din viața Lui, ca să-L urască. Din acest motiv El a rămas necunoscut pentru ea ca o Persoană căreia I se cuvine respect, onoare și dragoste. El este un Nimeni pentru lume, cu care nu este nimic de făcut, și tot așa vede ea și pe adevărații credincioși. Prin har am fost introduși în aceeași relație, în care El stă față de Tatăl, și ca urmare avem aceeași soartă ca El, suntem nimic în lumea aceasta. Așa cum El a fost un necunoscut în lumea aceasta, tot așa suntem și noi. Să nu privim aceasta ca o onoare mare?

Este cunoscut, că în lume se năzuiește cu eforturi mari după putere și onoare, confort și plăceri. Nu se ostensesc cei mai mulți oameni să obțină în această lume bogăție și ceva onoare? Se afirmă prea mult, când se spune că aceasta este și năzuința multor creștini? Hristos nu s-a preocupat niciodată cu aceasta. Nu numai că El nu a năzuit după lume, ci El a respins-o la orice ocazie care I s-a oferit. El a fost permanent aici jos slujitorul credincios și putea spune: »După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine (adică, ca hrană pentru credință) va trăi și el datorită Mie« (Ioan 6,57). Din aceasta rezultă că dragostea Tatălui este contrară dragostei lumii. Acolo unde nu este dragostea Tatălui, este dragostea lumii sau dragostea pentru lume; unde, invers, locuiește dragostea Tatălui, dragostea lumii nu are nici un loc. Lumea L-a disprețuit, și tot așa ea tratează pe toți care înaintează în credință cu credincioșie, așa cum se cuvine copiilor lui Dumnezeu. S-ar putea felul de gândire al lumii prezenta mai clar și mai precis decât în această totală desconsiderare? Lumea este așa de deplin convinsă despre sine, că ea crede că poate s-o scoată la capăt fără Dumnezeu și fără ai Săi. Copiii lui Dumnezeu nu sunt pentru ea nimic altceva decât numai persoane ingrate care strică chefurile lor.

»Preaiubiți« spune apostolul iarăși copiilor – un cuvânt foarte remarcabil, așa cum am văzut mai înainte. El descrie aici poziția înaltă, pe care noi o posedăm deja acum, precum și speranța la gloria care ne așteaptă; ambele le-am primit însă numai prin dragostea Tatălui. »Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, dacă se va arăta, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.« Aici găsim iarăși cuvântul »dacă«, și iarăși nu trebuie înțeles sub aspect temporal, ci legat de o stare (grecește *ean*, în cazul că, sau ceva asemănător). Dacă de exemplu în această propoziție »când se va arăta« cuvântul »dacă« se înțelege ca dată, s-ar putea ajunge la concluzia greșită, că odată cu arătarea Sa este și momentul în care noi vom fi transformați asemenea Lui. Această interpretare a pus desigur pe mulți în încurcătură, dar noi știm din 1 Corinteni 15,51-52; 1 Tesaloniceni 4,16-17 precum și 2 Tesaloniceni 2,1, că transformarea noastră va avea loc în momentul când El va veni pentru noi. Atunci trupul nostru va fi asemenea trupului Lui și noi vom fi ca El. Și dacă la venirea Lui pentru noi vom fi transformați asemenea Lui, atunci este sigur că aceasta va fi starea noastră și la arătarea Sa sau la descoperirea Sa. Lumea întreagă ne va vedea așa împreună cu El și va recunoaște că noi suntem ca El și posedăm aceeași glorie cu El (compară Ioan 17,22-23 și Coloseni 3,4). Deci transformarea noastră nu va avea loc în acest moment, ci ea a avut deja loc mai înainte, și de aceea este important să se înțeleagă corect cuvântul »dacă« de aici. Nu spun aceasta, ca să afirm ceva care ar trebui confirmat printr-o dovadă din Scriptură, ci din simplul motiv, că acesta este înțelesul acestui cuvânt: dacă (sau; sub premisa că) El va fi descoperit (ceea ce cu siguranță va fi așa), noi vom fi ca El. Din locurile citate știm că noi vom fi ca El, înainte ca El să ne introducă în cer și să ne ducă în Casa Tatălui. Și când noi vom veni din cer împreună cu El și ne vom arăta lumii, vom fi tot ca El, și nu abia în momentul acela vom fi transformați. Căci aceasta a avut loc atunci când L-am văzut venind pentru noi. Trebuie ținut cont de aceasta, căci altfel »dacă« ar putea conduce în acest caz la concluzii greșite.

Ce privilegii sunt acestea, iubiți frați! Dacă ne gândim la credincioșia și dăruirea noastră nesatisfăcătoare, ce să mai spunem atunci? Însă dorința inimii noastre este să ascultăm de glasul Său și să-L urmăm. Dacă prin credință privim la Hristos și ne preocupăm cu El, atunci prin Duhul Sfânt vom fi transformați tot mai mult după chipul Lui. Pe pământ însă nu vom fi niciodată ca El. Noi avem voie să ne străduim să-L imităm, pe El, care a suferit pentru noi și ne-a lăsat un exemplu, ca să călcăm pe urmele Lui. Noi suntem de asemenea solicitați să facem cum a făcut apostolul Pavel, care a fost un imitator credincios al lui Hristos. Însă niciodată nu se spune, că noi vom fi deja acum ca El; aceasta va avea loc abia atunci când vom fi transformați și vom fi răpiți, nu înainte. Ar fi o aroganță mare să afirmi, că cineva este deja acum ca El. Acum noi posedăm totul numai parțial. Când Cel ce este desăvârșit va veni pentru noi, atunci vom avea parte de gloria Sa, cu nimic nu vom fi atunci mai puțin decât El. Ce impresionantă și cuprinzătoare este prezentată în versetul nostru transformarea uriașă de care vor avea parte

credincioșii la venirea Domnului! Dacă El va fi arătat, atunci și noi vom fi arătați, și anume cu aceeași glorie, și toată lumea ne va vedea atunci. Noi vom fi transformați deja atunci când Îl vom vedea, căci Îl vom vedea așa cum este, și aceasta are loc nu în ziua când El se va arăta lumii, ci la prima fază a »venirii« Sale, când va veni să ia pe ai Săi la Sine. Atunci Îl vom vedea așa cum este, și vom fi ca El.

La arătarea Lui și a noastră, orice ochi Îl va vedea. Speranța, care ne este prezentată aici, are o influență spirituală actuală a cărei însemnătate pentru cel credincios nu poate fi suficient de accentuată. »Și oricine are speranța aceasta în El se curățește așa precum El este curat.« Aici nu este vorba de speranța în om, ci de speranța care se bazează pe (*epi*) Hristos. Înțelesul corect al acestui cuvânt este »pe« El, și nu spre El. Este o speranță care este îndreptată spre El și se întemeiază pe El. Prin aceasta credinciosul »se curățește însuși«. Din această constatare se deduce de la sine, că noi nu suntem încă ca El. Hristos nu a trebuit niciodată să Se curățească. El Însuși S-a sfințit, aceasta înseamnă, El S-a pus deoparte, și S-a reîntors înapoi în cer, ca să fie pentru noi, care suntem pe pământ, un model mare, pentru ca și noi să fim puși deoparte pentru Tatăl prin Adevăr (compară cu Ioan 17,19). Noi însă trebuie încă să ne curățim permanent, deoarece noi în afară de viața lui Hristos avem și natura veche în noi. Noi trebuie să ținem în moarte pornirile ei, pentru ca ele să nu iese la iveală și să ne conducă la păcat. De aceea noi trebuie să ne curățim de orice murdărire, care ia naștere prin neveghe și neglijarea rugăciunii, și mereu să ne orientăm după modelul care este în Hristos, căci se spune: »așa cum El este curat«. El a fost permanent absolut de curat. Această afirmație s-ar putea iarăși aplica cu privire la Dumnezeu, căci Dumnezeu este lumină și este curat în Sine Însuși, ceea ce nici un credincios nu poate pune la îndoială. Aici însă este vorba, că Hristos este curat, și aceasta este cu atât mai demn de luat în seamă cu cât este pe deplin sigur, că El a fost și Om cu adevărat. Cu toate că S-a născut dintr-o femeie, El este curat în sensul absolut al cuvântului. Toți cei care nu folosesc această afirmație cu privire la Hristos, pierd foarte mult. Ei diminuează onoarea care I se cuvine, dacă neagă, că locul acesta vorbește despre El. Unii oameni învățați și chiar evlavioși au făcut-o.

Ajungem acum la tema care este exact contrariul curăției, și anume cu dezbateră întrebării, ce este de fapt păcatul. »Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire« (capitolul 3,4). Aproape că nu cunosc un alt verset din Noul Testament, care, dacă am voie să spun așa, a fost mai mult desfigurată sau care să fi dat la așa mare neînțelegere.

(Textul englez din „Authorized Version” are sensul următor: „Cine comite păcat, încalcă Legea, căci păcat este încălcarea Legii”. Expunerile care urmează au ca bază de plecare această traducere greșită – nota traducătorului). Ce pagubă, că în general excelenta „Authorized Version” se abate aici în mod clar și dureros de la gândurile revelate ale lui Dumnezeu și de la singurul înțeles legitim al Cuvântului Său.

Motivul nașterii acestei erori și al recunoașterii ei generale constă în influența iudaizantă, care domină de mai mult timp în creștinătate. Nu consideră multe denominațiuni Legea lui Moise ca fiind ghidul vieții creștinului? Cât de greșit este, căci numai Hristos și Cuvântul Său este ghidul pentru fiecare detaliu al vieții credinciosului! Nu este locul din Ioan 1 versetul 17 »harul și adevărul au venit prin Isus Hristos« în opoziție cu Legea? Legea este, în opoziție cu harul, slujba aducătoare de moarte și condamnare (2 Corinteni 3,7-9) și prin aceasta era sentința de moarte a păcătosului. Tot așa s-a dovedit a fi și față de israelit. Aceasta este valabil nu numai pentru Legea ceremonială, ci în mod expres pentru cele zece porunci săpate în piatră, așa cum ne învață apostolul Pavel.

În ceea ce privește traducerea textului grecesc, în acest verset nu este nici cel mai mic indiciu cu privire la „încălcarea Legii”. Cu toate acestea aproape că nu se găsește nici un catehism – de orice origine ar fi – în care autorii, induși în eroare de traducerea greșită, nu definesc păcatul ca fiind „încălcarea Legii”. Această definiție este însă absolut greșită și nu corespunde nicidecum cu ceea ce scrie apostolul. Nelegiuirea merge mult mai departe și este mai perfidă și merge mult mai departe decât încălcarea Legii. Ea se exteriorizează nu numai în practici rele, ci se manifestă în activitatea unei naturi răuvoitoare. De aceea în mod deosebit nelegiuirea se găsește la acei

oameni, care nu au auzit niciodată ceva despre Lege și fără scrupule trăiesc propria voință. Cum se poate vorbi despre încălcarea Legii la oameni care nu știu nimic despre existența Legii? Fapta lor rea se poate cu greu numi „încălcare”, căci aceasta înseamnă acționare împotriva unei legi cunoscute. Expresia „încălcarea Legii” se explică singură foarte clar și se diferențiază clar de »nelegiuire«. Ultima expresie este singura traducere corectă în locul acesta, în timp ce expresia cealaltă induce numai în eroare.

Desigur noi putem presupune, că aproape fiecare creștin atent a auzit deja înțelesul adevărat al acestui verset, căci de mai mult de o sută de ani mulți slujitori ai lui Dumnezeu au stăruit insistent asupra lui și l-au vestit.

Păcat înseamnă mai mult decât numai plăceri carnale și lumești, despre care se atenționează în capitolul 2,16. Sentința lui Dumnezeu asupra păcatului este prezentată aici reciproc (alternativ): »Păcatul este fărădelege« și »fărădelegea este păcat«. În el se dovedește voința proprie, care ori nu cunoaște voia lui Dumnezeu, ori nu vrea s-o ia în seamă. Versetul 4 spune fără echivoc, că oricine face sau practică păcat, face și nelegiuire. Prin aceasta nu se înțelege, că se cade într-un păcat, ci că se „practică” păcatul, adică, ceea ce păcătosul face permanent, în ce trăiește el. Atâta timp cât un om este un păcătos, el nu poate face nimic altceva, decât numai păcat. Ca păcătos el nu poate să se abțină să nu păcătuiască, deoarece păcatul este starea lui naturală și el este o creatură decăzută. El nu face dreptatea, el este departe de sfințenie; păcătuirea caracterizează viața lui întregă. »Oricine«, spune Ioan aici; în această privință nu contează dacă persoana respectivă este iudeu sau păgân. »Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea.« Iudeul și-a înmulțit vinovăția prin aceea că el a încălcat Legea. Păgânul dimpotrivă, a practicat nelegiuirea și prin aceasta a devenit păcătos, chiar dacă el nu a știut nimic despre Lege și de aceea nu putea fi numit călcător de Lege. Scriptura nici nu-l denuște așa, ci îl numește »păcătos dintre neamuri«. Pretinșii și adevărații călcători de Lege (iudeii) au fost vinovați de ambele; ei au făcut voia lor proprie, și în aceasta constă nelegiuirea. Ea înseamnă să desconsideri complet pe Dumnezeu și să acționezi după voința proprie, deoarece așa îți place. Omul îndrăznește să se ridice în felul acesta împotriva lui Dumnezeu! Dar Dumnezeu nu se lasă batjocorit; El îl va judeca. Dacă omul își astupă și acum urechile, totuși în ziua aceea va trebui să stea cu groază înaintea lui Dumnezeu.

»Nelegiuirea« este deci aici sensul cuvântului, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, care are un înțeles mult mai mare decât noțiunea tradusă greșit, „încălcarea Legii”. Cele două expresii se deosebesc esențial între ele și se folosesc diferit. Cuvântul încălcarea Legii se întâlnește în Noul Testament și de exemplu în Romani 2,23. »Încălcare« fără determinativul „Lege” are același înțeles în locurile din Romani 4,15; Galateni 3,19; Evrei 2,2 și Evrei 9,15. Dar în versetul nostru, în opoziție clară cu aceasta, este vorba de »nelegiuire«. Aceasta devine deosebit de clar la sfârșitul versetului, căci el include pe fiecare om păcătos și toată viața lui. Un astfel de om trăiește o viață de nelegiuire, și aceasta este în opoziție absolută cu Hristos, care este introdus în versetul 5 (fără să I se numească Numele). »Și știți că El «, accentuat, »S-a arătat ca să înlătore păcatele noastre.« Aici nu este vorba de »a purta« (ca în 1 Petru 2,24), ci de »a înlătura«, cu toate că El le-a făcut pe ambele printr-o singură lucrare. Nu poate fi nici o îndoială, cine este acest »El« care a suferit așa de mult. Nu era Dumnezeu, Tatăl, ci a fost exclusiv Fiul, Domnul Isus. Pe cruce El singur a purtat păcatele noastre și le-a îndepărtat pentru totdeauna. Această lucrare de mântuire nu s-a extins pe o perioadă mai lungă din viața Sa, ci ea s-a împlinit pe parcursul a câteva ore și are totuși efect pentru toată veșnicia. »Și în El nu este păcat.« Aceasta vorbește despre Persoana lui sfântă, așa cum a fost ea caracterizată pe parcursul întregii Lui vieți, de la nașterea Sa și până la moartea Sa, de la învierea Sa și până la înălțarea Sa în glorie.

Dacă se studiază numai partea existenței Sale veșnice, divine, ca Fiu, atunci nu poate să fie nici o neînțelegere cu privire la nevinovăția Lui. Dar deoarece El a fost născut de fecioara Maria, cu toată minunea întrupării Sale (compară cu Luca 1,35) s-a îndrăznit să se pună la îndoială această lipsă de păcat. Însă »în El nu este păcat« - păcatul nu a fost niciodată în El și nici nu poate fi vreodată. Hristos a fost pe pământ exact opusul a ceea ce caracterizează pe păcătos. Păcătosul nu

are nimic altceva decât numai păcat. Chiar și în sentimentele lui el nu are pe Dumnezeu în gând, ci numai pe sine însuși. Ele nu corespund dragostei care era în Dumnezeu și în Hristos, care a fost turnată în inimile copiilor lui Dumnezeu și care lucrează prin ei. Acele sentimente de simpatie le are omul în comun cu câinii și pisicile, căci între acestea sunt animale supuse, nu toate sunt mușcătoare. Sufletul nemuritor al omului oferă într-adevăr pornirilor inimii un caracter înalt, însă omul este un păcătos, nu este o creatură fără rațiune! Și deoarece are un suflet nemuritor, el va merge la judecată. Animalele nu vor fi judecate, ci numai omul, ca singura creatură de pe pământ. Nu vorbim acum despre îngeri, îngerii care au căzut vor fi de asemenea judecați.

Însă dintre creaturile de pe pământ, omul este singurul care a fost creat în așa fel că poate fi tras la răspundere; el este direct răspunzător înaintea lui Dumnezeu.

Aici Hristos este pus înaintea ochilor noștri într-un fel unic. El nu numai că nu avea nici un păcat în Sine, ci El a venit să înlăture păcatele noastre, oricât de mare ar fi fost prețul. Există ceva care să nu-l datorăm Lui? Și cum arată practica, corespunde ea relațiilor de har, în care noi am fost deja acum aduși? Răspuns: »Oricine rămâne în El nu păcătuiește.« Deci dacă cineva nu rămâne în El, ne putem atunci mira că el păcătuiește? »Oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.« Aici Ioan vorbește în mod principial. El are înaintea ochilor exclusiv ființa și caracterul naturii noi a credinciosului. Cealaltă, natura veche a omului îi slujește acestuia numai pentru a-i face rușine și îl duce în necazuri. Orice înclinație de a o lăsa în voia ei este condamnată fără cruțare de către apostol, fie că este vorba de el însuși sau de alți credincioși. Însă natura nouă poartă în sine semnele caracteristice lui Hristos și nu păcătuiește, nici nu poate păcătui.

»Oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.« Păcătuirea este imposibil să fie adusă la unison cu dragostea sinceră față de Hristos. Păcatul caracterizează starea în care se află omul de la natură; el nu poate să facă altceva, decât să păcătuiască. Însă ca păcătos el nici nu a văzut și nici nu a cunoscut pe Hristos. Dacă L-ar fi primit cu adevărat ca Fiul al lui Dumnezeu, atunci L-ar fi crezut. Dacă L-ar fi cunoscut ca atare, și-ar fi dăruit viața lui Hristos, și de aci înainte ar fi urât păcatul. Cine posedă această viață nouă și sfântă, acela privește la Hristos și rămâne în dependență de El, ca să rămână păzit față de cel rău. El dorește să stăruiască în neprihănire practică, așa cum și El este neprihănit. Despărțiți de El nu putem face nimic și nu putem aduce roadă plăcută lui Dumnezeu. Un suflet mântuit ar putea să se simtă înrobit, slab și nenorocit, așa cum este descris în Romani 7,7-24, dar prin har este adus acolo, să renunțe total la sine și să se agațe de Hristos și de puterea Lui eliberatoare, va fi eliberat de legea păcatului și a morții și va fi introdus în libertatea creștină. Numai apostolul Pavel descrie acest proces, care aduce eliberare sufletului. Epistola noastră ocolește acest proces și privește întreaga familie a lui Dumnezeu, inclusiv pe copilași, ca fiind în starea de pace consolidată și pe adevăratul fundament creștin. Tema lui principală este viața nouă în Hristos.

Punctul de vedere prețios în mărturia apostolului Ioan își are originea în cuvintele Domnului nostru, pe care el le-a scris în evanghelia după Ioan 14,20: »În ziua aceea«, (care acum durează deja începând cu ziua de Rusalii), »veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.« Dacă aceasta este cu adevărat partea cunoscută de noi, atunci noi posedăm noul „Eu”; noi nu mai suntem »în carne«, nici nu ne mai temem de judecată cu privire la păcatele noastre, ci Hristos Cel înviat este viața noastră în Duhul. Trebuie să ne păzim de gândul că această schimbare are loc exclusiv în mintea noastră, căci ea ne face să posedăm practic felul de gândire al Duhului (Romani 8,6). Mult mai puțin avem voie să ne gândim la Lege, care cere neprihănire de la noi; Legea Duhului vieții în Hristos Isus ne-a eliberat de legea păcatului și a morții.

În mod foarte clar apostolul nu vorbește în aceste versete, ca în capitolul 2, despre poftetele și aroganța omului fără Hristos, ci el merge mai departe. El pune înaintea ochilor tuturor sfinților pe Hristos în absoluta Sa lipsă de păcat și în lucrarea Sa de ispășire. De aceea el descopere rădăcinile păcatului și dă pe față public pe urzitorul păcatului, a cărui independență rebelă și arogantă față de Dumnezeu se continuă în aceia care poartă denumirea a fi »din diavolul«

(versetul 8). Fiul lui Dumnezeu S-a arătat nu numai ca să înlăture păcatele noastre, ci și să nimicească lucrările diavolului. Această nimicire depășește păcatele omului și include hotărârile și eforturile premeditate ale lui satan de a dezonora pe Dumnezeu și de a nimici pe oameni. Nu se poate trece cu vederea, că Fiul lui Dumnezeu în locul acesta stă personal direct împotriva diavolului, tot așa cum în capitolul 2 dragostea față de lume stă în opoziție evidentă cu dragostea Tatălui.

În versetul 9 iese la iveală cauza ascunsă a acestei diferențe radicale: »Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.« Omul dintâi, voința cărnii sau voința omului, nu sunt luate aici în considerare. Carnea și sângele nu au nimic în sine care ar putea sluji ca izvor al vieții noi. Predicile morale („echiparea morală”) sunt tot așa de lipsite de putere ca și organizările religioase, căci »ce este născut din carne este carne«. Trebuie să fi născut din Dumnezeu; însă aceasta are loc prin credința în Fiul Său. El este subiectul credinței și lucrarea Duhului Său prin Cuvânt lucrează nașterea din nou. În felul acesta credinciosul este născut din Duh; și aici este de asemenea adevărat, că ceea ce este născut din Duh este duh (Ioan 3,6). Carnea și Duhul rămân sever despărțite una de alta; una nu poate avea nici o legătură cu cealaltă. Duhul nu îmbunătățește și nici nu schimbă carnea. Fiecare natură rămâne să existe corespunzător originii ei.

Credinciosul posedă astfel nu numai justificarea prin credință și curățirea inimii lucrată de aceasta. Lucrarea de împăcare făcută de Domnul pentru păcătos și lucrarea Duhului Sfânt în el sunt fără îndoială o realitate. Dar există și o viață nouă care descinde nu din primul om, ci din Omul al doilea și care este dată păcătosului. Până în momentul acela el a fost mort spiritual, așa cum Domnul confirmă clar în Ioan 5,24. Aceasta explică și vorbirea apostolului în această secțiune, când vorbește despre faptul că cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește. El este privit ca fiind în concordanță cu natura divină, de care harul i-a făcut parte (compară cu 2 Petru 1,4). Se are ca premisă, că el detestă vechiul eu păcătos și trăiește din viața nouă, pe care o are din Fiul; că este conștient de vicleniile, ispitele și ademenirile diavolului, care încearcă în tot felul să lucreze în omul cel vechi.

Deoarece credinciosul posedă viața lui Hristos, el este răspunzător să recunoască înclinațiile naturii vechi, să le urască și să nu le permită nici un loc. Însă în aceste versete nu se pune accentul pe răspundere, ci pe faptul că natura lucrează totdeauna corespunzător caracterului ei, căci fiecare natură rămâne principial credincioasă față de ea însăși. Deoarece credinciosul are acum o natură nouă din Dumnezeu, el trăiește în concordanță cu ea. Ea se deosebește clar de creația veche, decăzută; și prin credință el recunoaște că ea este tot așa de reală și are o importanță deosebit de mare. Pornind de la această situație, apostolul scrie nu numai »el nu păcătuiește«, ci »el nu poate păcătui, deoarece el este născut din Dumnezeu«, și aceasta este pe deplin adevărat. Că el nu păcătuiește se bazează pe faptul că »sămânța Lui rămâne în el«. Sămânța este viața lui Hristos dată prin puterea lui Dumnezeu în har, care nu este supusă vremelniciei și morții, ca și vechea creație, și ea rămâne în el. Natura nouă nu este capabilă să păcătuiască, și cine o posedă în Hristos, poartă în sine exclusiv caracterul ei. El nu mai cunoaște păcatul în carne, păcatul a fost judecat deja de Dumnezeu în Hristos, care la cruce a fost jertfit pentru el. Despre felul în care Dumnezeu a înfăptuit lucrarea de mântuire se vorbește aici tot așa de puțin cum se vorbește despre natura noastră păcătoasă. Auzim numai de faptul, că credinciosul este caracterizat de natura omului nou. Acesta trăiește exclusiv în și prin dependența de Hristos, care este izvorul lui. Când credinciosul încetează să umble prin credință și nu se mai sprijină pe Domnul, atunci natura veche iese la iveală și păcătuiește.

În timp ce noi posedăm această viață numai în Hristos, este deosebit de important și de interesant să vedem cu câtă grijă Duhul Sfânt se străduiește să prezinte permanent pe Fiul concret și obiectiv înaintea ochilor noștri. Prin aceasta vrea să ne păzească de misticism și mulțumire de sine, aceste curse așa de nimicitoare pentru sufletele temătoare de Dumnezeu. El ne îndreaptă privirile spre nădejdea nespus de mare, că noi vom fi ca Hristos, atunci când Îl vom

vedea așa cum este. Să observăm și constatarea făcută cu toată intensitatea: »În El nu este nici un păcat.« Ea este pentru inima credinciosului așa de prețioasă, deoarece el privește la Omul Hristos Isus, care stă înaintea noastră în opoziție strălucitoare cu toți ceilalți oameni. Cât de respingător trebuie să fi fost pentru apostol gândul că s-ar putea să-i reușească lui satan să ne convingă de minciuna grosolană, că Hristos a avut păcat, deoarece El, ca Dumnezeu adevărat, s-a coborât să unească natura omenească cu dumnezeirea Lui! Că în natura Lui a fost păcat, aceasta este o insinuare deosebit de rea a diavolului. Și învățătura, că din cauza nașterii Lui umane El a fost inevitabil într-o relație de îndepărtare de Dumnezeu, nu este mai puțin greșită. Atât prima, cât și cea de-a doua minciună sunt incompatibile cu lucrarea de ispășire desăvârșită precum și cu Persoana Sa divină.